

MINNESOTSKI ZVON

Št. 8

Gilbert - Minnesota - za Avgust 1951

Leto I.

MARIJINO VNEBOVZETJE

V Leontu je bilo lopo. Tisti dnevi pri Mariji so bili nekaj posebnega. Vsem, ki smo bili tam, so nam še sedaj živo v spominu.

V soboto večer, tista procesija ob jezeru, dolga vrsta samih Marijinih otrok, z lučkami v rokah, s pesnijo na ustih in z molitvijo v srcu, polno najlepših želja za Marijo, ob priliko kronanja.

V gladki jezerski gladini so se luči še podvojile; vsaka je videla sestrico, kot v zrcalu. Pač so se zamajali romarski zvonovi in vžulovili gladino, v ritmu potrkanja, kot bi vzdrhtela od veselja tistega večera in radostnega pričakovanja prihodnjega dne. Marija, naša Mati bo kronana.

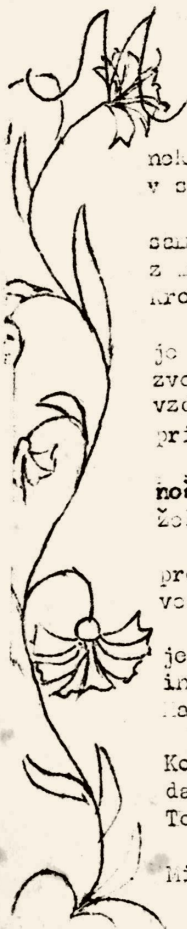
Si videl igro na prostem? Si videl sobi snake, v narodnih nočeh klečati pred Marijinim oltarjem? Kar zdi se mi, da si želel ostati še pri Mariji tisti večer.

Kako so angeli videli nebo za drugo jutro, ko se je vračala procesija nazaj k votlini. Spet pesni na ustih, molitev v srcu, veselje v očeh. Marija, naša Mati bo kronana.

Si razumel govor našega Prezvišnega pri naši? Naše krje je zastoj, če mi nismo Mariji v veselje. Mi smo njeno veselje in mi smo njena krona. Če mi nismo Mariji v veselje, potem, Marija nima krova. Naj vpraša vsak sebe: kako je z mano?

Praznik 15. avgusta je spomin na prvo Marijino kronanje. Ko je umrla, jo je njen Sin vzel s telesom v nebesa, ji dal krono na glavo, jo postavil za Kraljico zemlje in nebes. To je Marija še danes in tega se spominjamo, ko jo kronamo.

Tega se spominjamo tudi na ta lepi njen praznik v avgustu. Mislim, da Ti bo ta praznik letos več pomenil kot druga leta.

Po vsem tem, kar si videl v Lemontu in pozneje, slišal o njem, boš gotovo voljen storiti vse, da boš Mariji v veselje, da boš njej v čast, da boš njena krona. Veš kaj ona želi? Tvoje nedolžno otroško vdano srce. S tem jo boš napravil največ veselja za njen god.

Horda boš zjutraj tega praznika sam ostal doma. V Ameriki je to navaden delavnik. Drugi bodo šli na delo. Ostal boš sam z Nebeško Materjo. Kako po domače se lahko pomeniš z Njo. Objubi ji, da ji boš v veselje, da boš tak kot ona želi, pa boš dokazal, da jo imaš rad. To bo najlepši dar Njej za god, to bo krona za tvojo Mater- Kraljico.

HOLY HILL

Rev. Stanko Dolšina.

Breda Svetlič

Prvi trenutek sem bila nekoliko razočarana. Predstavljala sem si Holy Hill kot naše božje poti: visoko goro, na kateri kraljuje kot golobček bela cerkvice. Ko pa smo se zapeljali na podnožje hribca, v lep senčnat gozdič, kjer je naš prijatelj spravil avto, sem koj postala dobre volje. V lepih cvinkih nas je gozdna pot mimo križepotnih postaj pripeljala k mogočni cerkvi. Po velikem stopnjišču vstopiš v njeno krasno notranjščino. Posebno mi je bil všeč oltar in živopisana cerkvena okna, ki so po pripovedovanju našega prijatelja stala ogromnega denarja. Po sv. maši smo se povzpeli na stolp, raz katerega je krasen razgled po okolici, zeleni in čisti-le tam daleč na jugovzhodu se vleče temna črta dima in sopare - Milwaukee.

Podali smo se k našemu avtu, kjer nam je soproga našega ameriškega prijateja pripravila zakusko. Zapeli smo seveda in kaj kmalu se je krog nas zbralo polno znanih in neznanih sorojakov.- Popoldne smo se udeležili molitev križevega pota, katere je vodil monsignor Gabrovšek, naš milwauški župnik, ki je imel v cerkvi tudi lepo pridigo v sovenskem jeziku. Danes počiva ta dobri gošpod spod mrtev v ameriški zemlji in gotovo se pri Bogu spominja tudi nas, ki smo romali z njim. Počutili smo se tako, kot bi bili kje doma, sredi Slovenije, ne sredi Amerike. Prekmalu se je dan nagnil proti večeru. Naš prijatelj nas je peljal proti domu po drugi cesti - mimo lepe "vasi" Peewauke, sloveče kot letovišče Milwaukeečanov. Spominja od daleč na naš Bled. Sredi njega je namreč otoček, seveda brez cerkvice. Bil je že mrak, ko smo prispeli domov vsi navdušeni nad lepimi dnevi.

ČAROVNIK KOFENDEŽ

LUTKOVNA PRAVLJICA V PESMI

Pisal in risal Goričan

1.

V gradu prelepen
kraljična živi;
lase ima zlate
in modre oči.

Kralj stari jo čuva
kot dragi zaklad;
kraljičem mogočnim
ne dal bi je rad.

V deželi tej sročni
čarovnik straši;
kraljično ugleda,
si je poželi.

Čarovnik Kofendež
je zloben možic,
muštace ima krive,
v glavi pa nič.

Pred kralja on starega
stopi tedaj,
tako govori mu:
"Kraljično mi daj!"

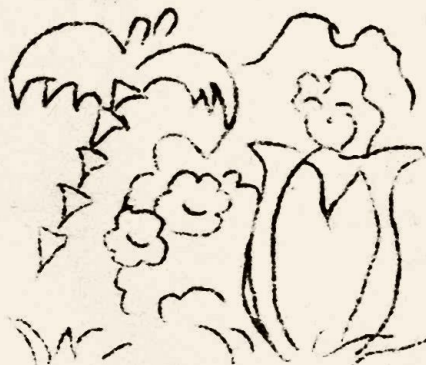
Kralj stari zgrozi se,
prestraši hudo.
Kraljično Kofendežu
dal pač ne bo!

Čarovnik pa s palico
čarat prične;
blisk in grmenje,
grad cel trese se.

Kraljično začaral
je v lotosov cvet,
odpeljal s seboj jo
v pravljичni svet.

V vrtu tam ona
čarobnem dehti.
Kralj stari pa joče,
miru ne dobi.

(DALJE PRUH.)

Milena Dolenc

S PRIJATELJICAMI V LEMONTU

29. junija smo šli v Lemont, to so Ameriške Brezje. Že ves mesec sem se veselila ter težko čakala tega dne. To je bilo moje prvo romanje v življenju. V mislih sem že štela prijateljice, o katerih sem mislila, da bodo prišle, pa sem se precej zmotila, ker tiste, ki sem jih pričakovala, so ostala doma, pač pa so prišle druge, na katere sem že skoro pozabila.

Z Gilberta je šlo precej ljudi, največ novih Amerikancev. Pri nas je šla vsa družina. Peljali smo se s svojim avtom, samo mama je šla z avtobusom, da je bil prostor za g. Miha, ki je pomagal bratu voziti. Bilo nas je poln avto, tako, da smo ponoči bolj slabo spali. Vozili smo se 14 ur. Po poti smo občudovali lepe kmetije in mesta. Kmalu od Dulutha smo že zagledali drugačen svet kot je v Minnesoti. Vse bolj valovito je. Govedo se je paslo po travnikih in tudi ponoči je živina pod milim nebom.

V Lemontu smo zagledali že ob prihodu mnogo znancev. Jaz sem bila zelo vesela, ker sem prvič v življenju videla našega škofa. Z vsakim se je prijazno razgovarjal. Vsakdo je dobil svojega prijatelja ali znanca še iz taborišča.

Tako sem tudi jaz dobila svoje prijateljice ter se z njimi pogovarjala. Nekaterih skoro nisem spoznala, ker so bile ostrižene. Povedale so mi, kje stanujejo, kam hodijo v šolo. Pri nekaterih imajo že svoje nove hiše, pri drugih avtomobile. Tudi jaz sem jim povedala, kje živimo in da hodim tudi v sovensko šolo, kjer izdajamo svoj list, "Minnesotski Zvon". Nekaterim sem dala svoj naslov, da si bomo lahko dopisovale. Šle smo skupaj v procesiji in občudovale smo lepi Lemont, lepo jezerce, ki je napravljeno in podobno Blejskemu jezeru, gane to je najbolj najhno.

Sponinjale smo se onih časov, ko smo še v taborišču živele. Marsikatera si je malo drugače predstavljala Ameriko. Pri lepi lurski votlini smo se ustavile in se spomnile na film, ki smo ga na Koroško gledale - o Bernardki.

Čas je prehitro minil, danes se sponinjam še marsičesa, kar bi jim še povedala ali jih vprašala. Preden smo odšle in se poslovile, so mi nekatere naročale, naj drugo leto, če bo le mogoče, spet pridem, da si bomo spet povedale, kaj bomo doživeli / ta čas, ki v Ameriki silno beži.

Vika Bajda

Sola na ELKORJU

Vas Elkor je približno dobre pol ure od Gilberta, če hodiš poš. Med počitnicami imamo pouk pri nas na Elcorju dvakrat na teden, dvakrat pa na Gilbertu.

Oh, saj mislin, da veste, da je v Ameriki težko hoditi poš, pa ne zato, ker se vsakdo vozi, ne, ampak ob strani ceste je prav slaba pot, ker ne računajo na pošce. Zelo je treba paziti, da človeka ne oplazi kak avto, ki po bliskovo drvi.

Tu po poti motijo streke raznevrstne novščenosti in dobrote. Meseca junija je bilo mnogo dela s pobijanjen gosenic; saj ste že slišali, kaj in kdo je "Armyworm". Ta gosenica je precej dolga, umazano zelene barve. Ne veste kako so trumano šle iz ene strani gozda čez ceste na drugo stran. Spočetka še nismo vedeli, kako škodljiva je ta žival. Pa smo nekoga dne zagledali na oni strani ceste vse objedeno drevje, zato so se selile na drugo stran. No, in sovražnika ne smemo imeti v deželi, zato so noji sešolci pridno pokončali golazen. Na Elcorju pa smo čakali, kje se streci tako dolge, pa so nam povedali, da je bil po poti kar pravi pokelj, pa ne na nož, temveč vse, kar je prilezlo pod nogo, se je pokončalo. Hitro so se pobekali, koliko sovražnikov je vsak od njih uničil.

Proti koncu junija so bile jagode velika ovira na poti k nam. Jožke, Miče, Franci in Milena - vsi so hiteli nabirat, da jih bodo nosli vsak svoji mami.

Naša učiteljica ima težko službo, varevati ves drobiš, da se na poti kaj ne pripeti. Zlasti je hudo, kadar pridejo na polovico pota, do mesta. Tu je prostor samo za avtomobile, da se lahko srečavajo.

Ke sem nekoga dne spremljala Gilbertčane proti domu sem videla, kakšno skrb ima naša učiteljica. Vsi smo postali in gledali, če prihaja od nasprotne strani ali od zadaj kak avto in ko smo se prepričali, da ga ni, pa v dirrr--- čez most na drugo stran. Kar naenkrat smo tam in večkrat se zgodi, da jih kak avto naleži in pripelje na Gilbert. To so veselji!

Iz naše počitniške šole pa moram povedati še nekaj veselega. Junija je imela učiteljica god in vsi otroci z Elkorja smo šli naproti, da ji hitro voščimo. Ko smo prišli blizu, nam je povedala, da ta dan ne bo šole, temveč bomo imeli tekozvani "party". V elcorški

trgovini je nakupila sladolede, piškotov, oranžade in ne bojte se za nas! Vse smo pojedli in popili, saj je bil dan pa tudi res vroč. Nato nam je povedala lepo povestico. To pa vsi radi poslušamo, mlajši in starejši.

Ta mesec smo imeli pri nas košnjo, kravica hoče biti prosto skrbljena za zimo in naš ata je predlagal, naj bi imeli 14 dnevne počitnice. Elcorčanje smo jih res imeli, ne pa Gilberčani, ker ti hočejo prednjačiti. Pa še to moram povedati, da je velik "hopsasa", kadar imamo večji otroci pouk - takrat pa mali skačejo, se love, kričijo. Vsi se veselijo, ko pridejo sem.

Zdaj je pa že zopet redon pouk in ni čudno, ko se pa pripravljamo na razstavo, da bomo pokazali, kaj vse smo se naučili, imeli bomo tudi dve igrici.

Slišali smo, da boste imeli ali da že imate v Slovefandu slov. šolo. Vabim vas, da se še vi kaj oglasite in poveste, kdo in kaj vas uči in kaj delate. Ker v Minn. Zvon pišite, bomo prav veseli.

Albin Medved

Naša Micka

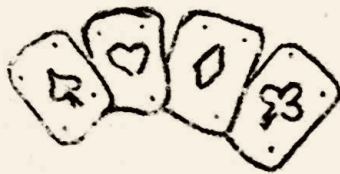

Nosek z'lo zakrivljen
naša Micka ima
in se z njim soveda
kar rada pobaha.

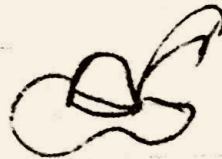
Kikljice pa hoče
lope, lepe z'lo,
če ji ni po volji
nos zavaha prav grdo.

D'narja ima dosti,
saj hitro ga dobi,
ko pri sosedu karto "špila"
in na stol sedi.

En klobaček je dobila
in se z njim baha,
sama sebe hvali,
da tud' plesat zna.

Jani Gruden

Pri jezeru

Tukaj v bližini je mnogo jezer; ljudje pravijo, da jih je čez 10 000. Tudi Eley jezero je tu, ne daleč od tu. To jezero je precej veliko, ljudje se radi hodijo kopat vanj. Šola preskrbe s šolskim avtobusom za prevoz.

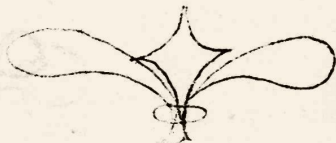
Tudi gilborška šola prevažata otroka tja. Učitelj korzic prevzame varstvo otrok, a sam tistih, ki imajo dovoljenje s podpisano čisto ali matoro. Iona zelo veseli kopanje v jezeru. S težavo sprosi časih dovoljenje. Na to kopališče spremlja učitelj otroka trikrat na teden: v ponedeljek, sredo in v petek. To je živčav v avtobusu. Ako je mrzlo, gremo na igrišče in se igramo, v Ameriki je za otroško zabavo in razvedrilo zelo preskrbljeno.

Jezero ima 14 otočkov. Ima tudi vodno letališče z več varovalni, kateri vozijo ljudji za zabavo. Je pa ta zabava precej draga, zlasti za nas, ker stane vožnja za 15 minut \$3.22.

Na drugi strani je mela vas Sparta. Ta je bila časih velika, a kadar so rudniki izčrpani, so ljudje navadno preselijo in tako tam ni npr. več šole, pač pa hodijo v ta kraj letoviščarji na počitnice. V te prijazne hišice, ki so na gosto druga poleg druge, tako, da je jezero kar ograjeno z njimi, prihaja v lepem poletnem času, zlasti sedaj, ko ni več komarjev, naštetih ljudi. Pri jezeru imajo nekateri svoje matorne čolne, da se z njimi prepeljujejo ter razveseljujejo. Otroci tih letoviščarjev imajo igrače vseh vrst, na velikih gumijastih kolosih samučije plavati. Tam je vedno zelo veselo.

Hi kopanju se odpoljono ob 1^h, vračajo se pa ob 3²⁰. Mnogo ljudi se zabava z ribolovom in zdi se, in zdi se, da ni pravi letoviščar, kadar nima s seboj vso pripravo za rib lov.

Kolikokrat se spominam na to, kar mi starši pripovedujejo o lepem Blejckem jezeru v naši domovini in pravijo, da je še mnogo lepše, ker ga obdajajo visoki visoki gori. Če Bog da, ga bom še videl, če ne prej, pa ko bom velik in si bom že sam zaslužil, da bom šel pogledat svoj rajetni kraj in vse lepote svoje domovine.

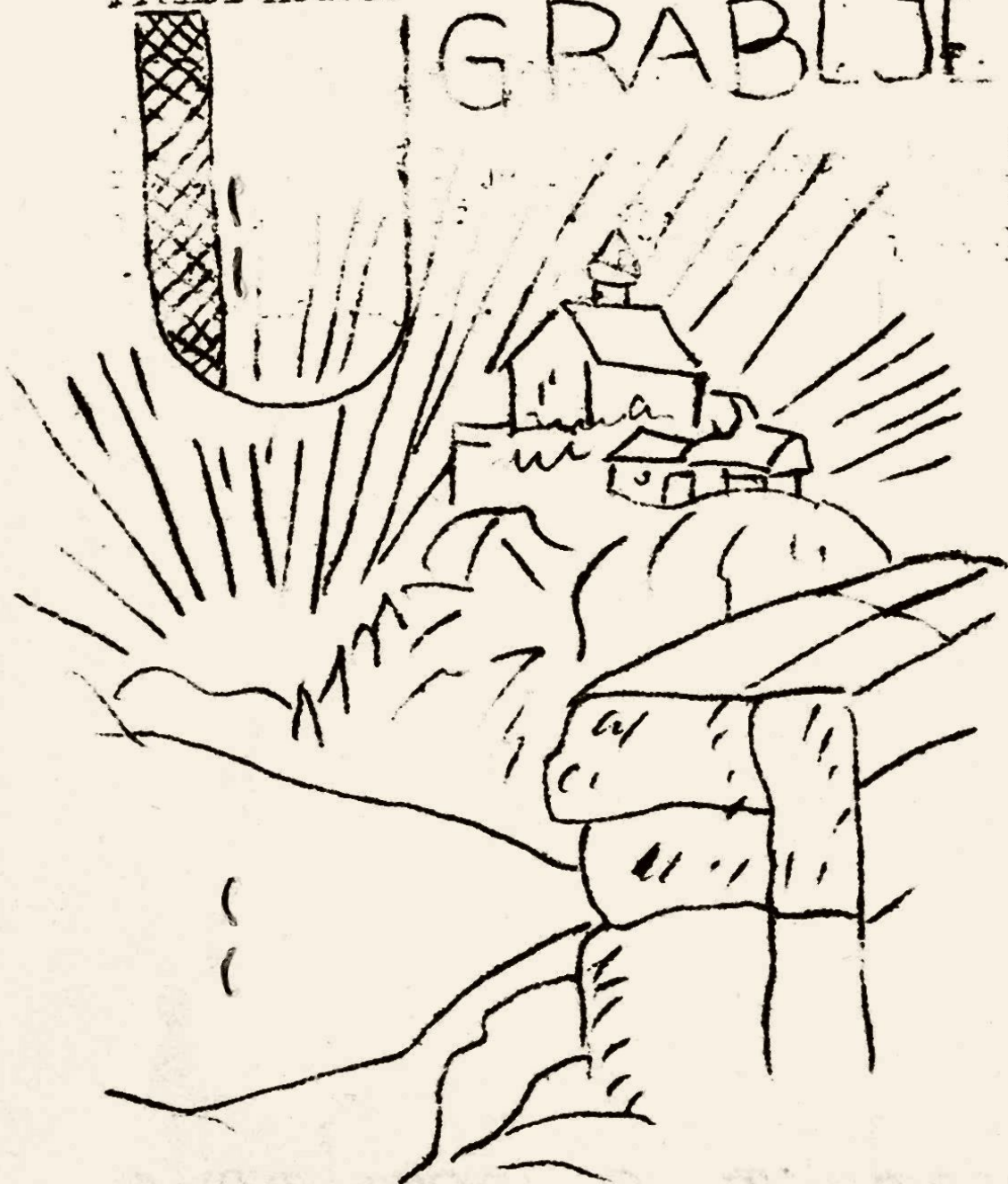

Na belo nedeljo je proslovala
slov. šola materinski dan in
slika kaže vse, ki so sodelovali.

Franci Medved

GRABLJENI OTROK

Po temnem hodniku se je brez luči tipaje pomikal naprej. Zagledal je medlo

svetlobo. Hitel je proti mestu, od koder je prihajala svetloba in prišel do vrat, ki so jih roparji pozabili zapreti, ko so zgedaj zjutraj odšli po svoji poti. Skočil je von in ves začuden gledal to veliko votlino, ki je bila vse razsvetljena. Promišljeval je, kje je tisti ropar, ki živi v tej votlini.

Ko je tako taval son in tja, je zagledal mlado ovčko. Stokel je k nji in jo božal. "Ta ovčka je pa lepša od moje. Inja ni hodila, ni govorila, ta pa je tako velika in če jo božam, se oglasi in pravi "be".

Ovčar, ki je sedel v sonci, je to zapazil. Hitro steče k dočku in ga vpraša, od kod prihaja. Henrik mu pove, kje je bil, da še nikdar ni videl tako lepe votline kot je ta in vpraša ovčarja, kje je ukradel to lepo ovčko. Ovčar je takej vedel, da je ta otrok bil ugrabljen. Dvignil je ovčko in jo dal Henriju v naročje ter mu povedal, da ima še mnogo ovac, a nobene ni ukradel. "Otrok ne sme ostati tu, roparji ga bodo iskali", si misli in popelje dočka k nekemu puščavniku, ki je stanoval v bližini.

Puščavnik je imel lepo hišico, okrog nje krasen vrt, sadnje drevje in čebele. Dočku je dal kos kruha, namazanega z medom. "Joj, kako je to dobro, kje si pa to ukradel?" je vprašal doček puščavnika. "Veš otrok božji, to jaz vse sam pridelam. Ljubi Bog daje rast tomu, kar jaz posejem in posadim." In to veliko luč kje si je dobil? vpraša otrok, gledajo proti soncu. Puščavnik mu je povedal, da je vse to dal ljubi Bog in da mu bo o njem še veliko povedal.

Deček je šel s puščavnikom na vrt. Ves začuden je vpraševal, ko je videl lepe rdeče, bele in modre cvetlice ter zelene trave; "Kje si pa vse to ukradel.? Voš, jaz sem delal cvetice in liste iz papirja, pa nikdar niso bile tako lepe kot so te."

Puščavnik je komaj mogel spreti depovedovati ubogemu dečku: "Henrik, to vse je naredil ljubi Bog, od njega imamo vse."

"Kdo pa je Bog, kje živi?" vpraša Henrik.

Puščavnik je bil zelo žalosten, ko je vedel, da ta ubogi otrok nič ne ve o Bogu. Vprašal ga je: "Ali voš morda, kdo je tvoja mama in kje je ostala?" "Ne vem, kje je njena slika pa imam, tako rad bi jo videl."

Puščavnik ogleduje sliko in pravi: "Plamenita, dobra izgleda tvoja mama, takej je morava poiskati."

Marjan Kocem

Na AMERISKIH BREZJAH

Za 17. julij je bilo napovedano velike r. kranje - srebrni jubilej krananja Marije Pomagaj v Lenontu. Že konec maja se je začelo zbiranje je romarjev, ker je bilo treba najeti poseben avtobus za tako dolgo vožnjo. V začetku sem bolj oddaloč poslušal in si mislil: "Oh, da bi tudi jaz mogel iti." Vse lažje je bilo za mlajšega bratca Francija, ki se kar pririno in neopodnena, dokler ne zmaga. Končno se odločili ata, da gremo vsi, hišico pa prepustimo v vátstvo Romškarjevi mami, zlasti pa kravico, ki se ne da kar tako zapreti kot hiša, no da bi se oglasila zjutraj in zvočer.

Tožko sem čakal odhoda. Štel sem dnove in nazadnje že uro. Avtobus je že čakal na romarje. Vožnja je bila lopa, tudi nebo je bilo lopo, čisto. Po nokaj urah vožnje po državi Wisconsin se je polagoma začelo mračiti. Skupno smo zapeli nokaj Marijinih posni, odmolili rožni vence in večerno molitev. Kralu nato so nokateri zaspali, zlasti moj bratoc si je privoščil spanje kot doma. Sredi avtobusa se pognili mama odojo in blaziné. Lahno zibanje na avtobusu mu je povzročilo še trdnějše spanje. Po štirih urah vožnje, ali še preje je voznik navadno ustaviš, da sem se prozračili in na nokaterih postajah malo okropčali. Bratoc za te postaje ni vedel, ker je vožnje največ prosjal in da ne bi imeli nozaželjenoga koncerta.

je nekdo navadno pazil, da se mu ni pätlačil kak ud, ali stla kost ob izstopu in vstopu potnikov.

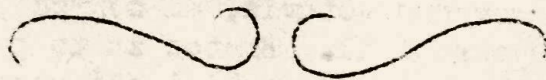
V soboto ob 10^h smo dosegli naš cilj. Na samostanskem pragu nas je že čakala skupina romarjev, frančiškanov in mod duhovniki naš Prezvzišeni. Vesel som bil, ko som jih zagledala.

Prvi naš obisk je bil pri Mariji v samostanski kapeli. Začeh se je sveta maša, pri kateri som smel ministrirati. Med sv. mašo je bilo ljudsko petje, ki ga je vodil g.p. Odilo, ki zna tako peti, da se kar vse tresce. Nikoli v življenju ne bom pozabil vse to, kar som doživel v Lemontu. Lepo je bilo, ko smo se srečali z našimi znanci in si skupno ogledali kraj z okolico. Zdelo se mi je, kot bi se nahajal na hribcu doma. Drevje je dajalo prijetno senco romarjem, krona vsega pa je malo jezero - Blejsko jezerce - z otočkom. Po njem plove čolniček, ki te dni res ni počival prav nič. Na gornji strani jezera je votlina z lurško Gospo in Bernardko. Po kratki stezici smo prišli v Asiško dolino, ki jo krasi tudi manjša lurška votlina in Kalvarija. Preko širnega travnika, žitnega polja smo prispeli do samostana, še preje do "farme" in siretišnice.

Sporoč za soboto je bil precej velik. Procesija z lučkami okoli jezera k lurško votlini je bila nepopisno lepa. Zgodovinska igra Marije Pomagaj pa nas je popeljala na Brezje, v domovino.

V nedeljo som bil pri treh glavnih mašah. Ob 10 uri smo se zapeli zbirati pred samostanom in duhovniki so na nosilih nosli slike Marije Pomagaj v lurško votlino, kjer je bila maša. Prezvzišeni pa so pridigali in povedali, kako moramo živeti, da bomo lepi biseri v Marijani kroni. Ob dveh popoldne je bilo kronanje Marije, fantje v narodnih nošah pa so odnesli slike nazaj v kapelico. Pred samostanom smo prejeli še zadnji blagoslov in romarji so se polagoma začeli razhajati. Ob 5 uri popoldne je bil tudi naš odhod, slovo je bilo težko.

Zame v resnici ni bilo lepšega doživetja v Ameriki. V mnogih srcih je vzplamtela tiha želja, da bi se drugo leto zopet sešli na lemontskem gričku.

Nada Medved

EN DAN NA PINEVILLU

Vsak ponedeljek imamo pouk na Pinevillu. Kmalu po deveti uri že čakajo nekateri na postajališču. Celo najmanjši grodo tja, med njimi je naš in Vidmarjev Janozek, obo Kristinci in celo Perčičev mali Andrejček čaka tam.

Odrasli takoj odvzamejo torbico s knjigami, večsah je za malo v njikaj sladkoga, kakor pomaranče, sladkorčki in čokolada. Vrhu kancna pa čaka Franci z avtom, da popelje to "dolgo" pot do Krulčevih, vse družbo. Vse se rado pelje.

Najproje prideta na vrsto Krulčev Martin in Perčičev Peter, to sta uponca prvega razreda. Martinok se navadno zanima, če bodo najmanjši slišali kako pravljico. Veste, to vsi radi poslušamo.

Od Krulčevih pa k nam, ker poleti je šola navadno pri nas. Zdaj pridejo na vrsto naši najmanjši. Najproje poslušajo pravljico, a ne mislite, da v naši šoli ne molimo. Vedno pred in po pouku. Nato pa se uče za nastop, ker bo konec meseca avgusta vsak od njih nokaj povedal.

Ko odidejo mali, pridemo na vrsto večji, tudi meno se vzeli med se. Učimo se iz zemljepisa o naši domovini, o zgodovini Slovencev, boromo in obnavljamo in ura je že ona proč, ko grodo h kosilu.

Takoj prideta spet naša "prvčka", da pišeta in se učita verouk. ~~Zunaj pa željaknjevarečniji vta. se učijo v 4. in 4. razred.~~ u je pa najtožja zadeva lopo branje. Večasih se pa preizkušajo tudi v računstvu, zlasti v poštevanki. In ko se bliža ura "pot" smo pa vsi: srednji in večji skupaj, da poslušamo cerkveno zgodovino in se učimo iz katekizma. Tu se tudi marsikaj pogovarjamo in večkrat govorimo, kako je bilo na Koroškem.

Ko mine pouk, pa se še pogovorimo o misijonskem delu; tudi doklice imamo svoje odbernice, Anico Krulčevo, ko nas opominja, da moramo moliti za misijone in zbirati znanko v ta namen. Gospodična učiteljica hiti na postajališčo, tam okrog je zdaj procej borovnic in vsi hitimo nabirat. Lopo je o ponedeljkih na Pinevillu.

Anica Krulc

LEPO JE BILO PRI MATERI NAŠI

Koliko lepega sem že slišala od svojih staršev onanih
lepih božjih petih na Sv. horo, na Sv. Višarje, k Mariji
Pomagaj na Brezje. Sama se nič več ne spominjam lepe božje
peti na Brezje, ker sem bila stara komaj 3 leta, ko so
me vzeli s seboj.

V naši slovenski šoli sem slišala tale: Na Brezjah so
viselo pri Marijinem oltarju priče raznih ozdravljenj: bergle,
zahvalne slike, palice in drugi spominki na ozdravljenje.

V Begunjah na Gorenjskem je živela soseda rajnega
nadškofa Jegliča-Marija Lustik. Njena hišica je stala
nasproti Jegličeve in ko je hodil škof Jeglič se v gimnazijo,
je šel neštete krat na Brezje. Nekoč ga je prosila Marija
Lustik, naj jo vzame s seboj, bila je bolna in ni mogla
hoditi. Res jo je popeljal na Brezje, kjer je zaupno
prosila Marijo pomoči in je tudi dobila. Mrs. Lojzka Grun,
njena hči živi v Brooklynu in je povedala, da so dolgo
časa viselo mamino bergle pri Marijinem oltarju- v znak
zahvale. In ko je pred več leti obiskala svoj rojstni
kraj, je poročala na naše lepe Brezje.

Kako sem želela, ko sem brala "Lomentske odneve",
romati v Loment. Letos ob 25 letnici kronanja Marije Pomagaj
sem bila tako srečna, kot malokdaj v življenju. Z mano
sva šli tja in vse pot sem v mislih že stela znanke, ki jih
bom tam srečala.

Pred cerkvijo so nas res že pozdravljali znanci, med
njimi nas Prevzvišeni, mnogo patrov frančiškanov in takoj
sno odšli k sv. maši, ki jo je daroval Father Dolšina.

Ko smo se srečali z mnogimi znanci in prijatelji, smo si
vedeli toliko povedati in vsi smo bili srečni, da smo
se sešli po tolikem času. Neizbrisen bo ostal spomin na to
procesijo z lučkami, na duhovno igro, na pridigo. Slišali
sno smo, da bi bila krona v katero bi vložili vse bisere
tega sveta, brez vrednosti, če nismo mi sami Marijina krona.
rdne bomo stali v veri kot je stala Marija pod križem.

Popoldno ob treh se deklice iz Chicago krenale Marijo Pomagaj pri lurško vetlini in ko smo se poslavljali od Nje, smo ji mahali z robčki v zadnji pozdrav.

Moja želja pa je, da bi še in še obiskala Marijo Pomagaj na lepem lonontskem gričku.

Mila Vidmar

Kadar pasemo -

Poleti smo vsi najrajši zunaj na soncu. Tam se igrano na mehki travi. Seveda moramo tudi pomagari mami pri delu. Poleg poga moramo pa še pasti krave, saj veste, da jih imamo že vsi na Pinevillu. Našo kravico hočejo sveže trave.

Navadno izpusti ata našo kravo ob pol sedmih zjutraj, ko otroci še spimo. Dokler spimo in zajtrkujemo, se pasejo krave na pašniku, ki je ograjen. Do osme ure pa se že počasi pripravimo in spustimo krave zunaj ograje in pazimo nanje. Zraven se pa tudi lahko igrano, najrajši z žogo.

Naši kravi je ime "Beauty" in je rdečkaste barve. Ima velike roge, da izgleda kraljica krav med drugimi, ki so brez njih. Včasih pasem sama, največkrat pa pasem skupaj s Krulčevo Minko in Ivanko.

Včasih se pa tudi zgodi, da se kakšna kravica zgubi. Joj, takrat je pa hudo! Jok se razlega po pašniku in Porčičev Peterček je ves iz sebe, kadar vidi, da kravice ni tam, kjer bi morala biti. Veste, pa je ne gre takoj iskat, teče proti domu, a mami le ho upa povedati, pač pa se huđuje nad kravico, ki si je privoščila mal sprehod po okolici. In kadar jo najde, je ves srečen in pozabi na vse, kar ji je zapretil.

Zvečer ženemo krave ob osmih v hlev. Potem se še malo poigramo, navadno se lovimo in skrivamo, da se stonni. Starši nas morajo klicati, da gremo k večerji in molimo rožni venec. Včasih smo pa tako utrujeni, da že med molitvijo zadremljemo in še pomoči se včasih sanja, kako kako zavračamo kravice, da ne bi delale škode drugod.

Dnovi, ki jih previjemo na paši, so res lepi, saj pa tudi ni naš pašnik daleč od doma, vsak hip nas lahko starši pokličejo.

Povedati pa moram, da mi pri paši pomaga tudi sestrica Anica, ki jo ima naša krava prav rada. Še en mesec tega lepoga brezskrbnega življenja, pa bo treba, v šolo in kravica se bo morala zadovoljiti z malim ograjenim pašnikom.

Jožo Paternost

O NAJMANJSIH LJUDEH PREVOD IZ ANGLEŠČINE

Slodači, članek je napisal misijonar Martin Gusinde, ko je obiskal Pignojevce najmanjše ljudi na svetu v njihovem lastnem bivališču neprodirni džungli.

Džungla Pignojevcev je brezupna goščava. Celo kadar stoji sonce visoko na nebu, prodre samo motna svetloba skozi debele in cvetoče strohe košatih dreves. Vsak dan, od ene do pet ur, spremini dež tropično afriško džunglo v močvirje. Mokrota nima nobene priložnosti, da se izsuši ali izhlapi. Duš razpadanja in plesni je skoraj zadušljiv. Nisem bil tam več kot nekaj ur, pa je bilo vse, kar sem imel (obloka, kuhinjske potrebščine, konj) pokrita s plesnijo. Vročina je bila neznosna. Samo Pignojevi lahko pronasajo to podnebje; ostali svet se ga izogiblje.

Ti ljudje so najmanjši od človeških rodov, bivših in današnjih. Odrasli moški dosežejo povprečno velikost 57 inčev, ženske 54 inčev. Mlada mati z dvema otrokoma je bila ona izmed prvih, ki so me srečali in ta je bila samo 47 inčev visoka.

Velike glave Pignojevcev, kratke noge in dolge, suhljate roke niso nič kaj v sorazmerju s trupli njihovih teles. Kljub temu pa so bistroumni in gibčni. Lahko plezajo na debela drevesa, se zavijajo na trte plazilke in potujejo iz ene veje na drugo v čisto pravilnem razmerju časovne in krajevne razdalje.

Njihovo dnevno življenje je stalno iskanje hrane, kajti v džungli ni mogoče gojiti poljskih pridelkov niti rediti živino. Vsako jutro si morajo poiskati kaj in to

karkoli jim nudi narava. Živali niso tako številne v džungli kot mnogi ljudje mislije; Pigejci lovijo največ majhno antilopo, pavijane (opice), ptiče, kače (take debelo kot človeška roka), kubčarje in žabe. Njihovo orožje so enostavni loki in puščice. Toda izurjeni lovci sežojo son in tja tudi po sulicah in včasih te jim posreči položiti na tla celo slona.

(Dalje prihodnjič)

FRAN MILČINSKI

GOSPOD IN HRUŠKA.

Vroč je bilo. Gospod je sedel pri kosilu ter se ves potan trudil z vilicami in nožem. Ko ni mogel več, je globoko zasopel, se naslonil nazaj in začel prosti čas. Že ga je napredel procej vatlov, kar mu je obstal pogled na rumenih hruškah, ki so vabljivo visele pred oknom na vrtu. "Lačen nisem", je pomislil gospod, "ali te vrste hruške poznam; niso ne presladke ne prekisle in močno sočnate: dobre bi bile za žojo."

Poklical je medveda, ki ga je imel v službi, da mu je čebelo ravnal, ter mu ukazal, naj mu natrese hrušk. Medved se je vdano poklonil in odhcal na vrt. Spotoma mu je šinil v glavo pomislek, oč ali je dolžan izpolniti ukaz, ko je vendar namoččen prav za prav le za čebelo. Sedel je v senco in promišljeval kočljivo vprašanje.

Gospod je puhal za nizo sapo izza debelih ustnic pa gledal in čakal, da počno padati hruške. In ker je bil tak, da ni mogel biti nikar trenutek brez dela, je predel čas. Napredel ga je zopet vatlov, dva, napredel tri, hruške pa so še zmirom mirno viselo in se mu vabljivo smejale skozi okno. "Ali bo kaj, ali ne bo nič," je dejal in poklical lovca. "Lovec, stopi, stopi s puške za medvedom - tobe se boji -, naj mi že vendar potrese hruške, da bodo hruške padale!"

Lovec po vojaško pozdravi in strumno odkraka. Zunaj pa sede na prag, potegne pipico iz žopa, kamor je je v hitri- ci vtaknil, si jo zapali in zamura: "Zdajle je opoldanski premor in počitek: ni je postave, da bi me silila k delu." Tako je godrnjal, sedeč na pragu, in žulil svoj vivček, gospod

pa je čakal za nizo in poželjivo gledal na hruške. Ali zaman: lovec ni ustrelil na medveda, medved ni ni potresel hruške, hruške niso padale.

Gospoda obide žalost. "Taka je na svetu," vzdihne, "dabrta je res sireta. Kako krščanske ravnan z družino, v zahvalo pa še bore hruške ne dobim, če ukažem! Sami ne silijo v strgost." Pa pokliče palico. "Palica," ji zapove, "srce mi krvavi, tuda ne morem drugače. Pojdi in udari loveca, naj vendar že spreži na medveda, da bo kosmatinec potresel hruško, da bodo hruške padale!"

Palica se do tal prikloni in zapleše skozi vrata. Na pragu se spotakne na loveca in telebi na vse štiri. Lovec je pobere, strka prah z nje in jo vpraša, kam se ji tako mudi. "Eh," odvrne palica in malo sram jo je, "nač te ne je poslal, ker ne streljaš na medveda, ki naj potrese hruško, da bodo hruške padale."

"Saj nisno neumni," se zasmeje lovec, "da bi se pretopali, danes ti mene, jutri jaz tebe, kakor se bo sanjalo gospodu. Vsi smo ubogi sužnji in najbolje za nas je, da živimo lepe v slogi, vsi za eno-ga vsak za vse."

"Jaz sem ženska," potrdi palica, "in ne razumen postav, ali zdi se mi, da prav goveriš. Sploh pa imaš ti lepše brado kakor gospod."

In gospod je čakal in čakal, predel je čas in požiral slino. Ali nič se ni zganilo: hruške so mirno visele pred oknom, medved ni potresel drevesa, lovec ni sprežil v medveda, palica ni naklestila loveca. Tedaj se je gospod razrdil: "Glej, glej," je dejal, družina se mi torej učitno upira. No, počakaj, dhal, jaz ti posvetim! Ogenj ukažem ti, pojdi in brez usmiljenja ožgi palico, da bo palica udarila po lovecu, da bo lovec streljal na medveda, da bo medved potresel hruško, da bodo hruške padale!"

Ogenj se prikloni tako vdano, da obližna tla, in švigne iz sobe. A glej, izpred vrat opazi, kako se objemajo drevo in medved in lovec in palica pa si prisegajo večno prijateljstvo. To ga tako ogreje, da skoči na klop in s plamenočo besedo iskreno nazdravi vročemu brateljubju, ki žari vsem v vnetih srcih.

Gospod pa je čakal še in še, čakal tako dolgo, da je naposled obupal. Vstal je, odprl vrata in stopil na prag. Stopil je na prag in potegnil sapo - ali ni mu bilo treba kaj reči: ogenj ga zagleda, šine s klopi, smukne zbežan sem, sikne tja, osmoči palico, da lepno prastrašena po lovecu, puška poče in pogodi gospoda v nogo, medveda v šapo, kosmač zatuli, se zaleti v drevo in hruške se usujejo. Prek

njih pa so drevo medved in lovec, palica in ogeňj in gosped: v hipu se povendrano, ogeňj švigne na stroho in jo zapali, vsa družina pobegne, ustaneta le še gosped in hruška.

Gosped sede v travo; žalosten si briše rano in gleda v gorečo hišo. Hruška pa ne utrpi, da bi ne razodela svoje modrosti: "Kaj ti praviš, gosped? Sam bi si bil šel po hruško, pa bi vsega tega ne bilo!"

To je res, toda pomislite, kje bi bila potem ta storija!

MISIJONSKI KOTIČEK

Minnesotski Zvon nam je odstopil kotiček za objavo o našem delu za misijone.

Pisma g. patra Čukale smo bili zelo veseli in vsi smo bili zelo veseli in vsi smo se navdušili za misijonsko delo. Tam so zbrali že lepe reči: koledarske slike, stare božične voščilnice, znank in tudi na molitev za misijone nismo pozabili. Eno škatljo te zbirke sem poslal na naslov g. patra v Indijo, seveda molitve niso šle v zbirko, to smo poslali naravnost pred prestol ljubega Boga.

To bodo gledali pogančki, kaj smo poslali. Vse ono, ki jih oskrbujejo in gospodje misijonarje, lepo pozdravljamo.

Albin Medved

Tudi deklice hočemo pridno pomagati g. patrom pri njihovem težkem delu. Veno sicer, da nas bodo dečki v zbiranju prekosili, a trudile se bomo, da jih bomo dosegle vsaj pri molitvi in v nabiranju znank. Nekaj podobie smo dale v skupno zbirko, gospodu patru pa bomo poslale seznan naših molitev in žrtvic. Vabim, vse, ki bere Minnesotski Zvon, da se nam pridružijo in sodelujejo z nami ter nam o uspehu poročajo, ali

pa naj pišejo naravnost g. misijonarjem.

Pri tej priložnosti se lepo zahvaljujemo gđ. Marici Tomažič za lepo misijonske koledarčke.

Anica Krulc in Milena Dolenc

Iz uredniškega vreča

"Minnesotski Zvon" vabi vse slovensko mladino k dopisovanju. Vse nas veže lepa in velika misel "DOMOVINA", nji bomo ostali zves in svojega lepega materinoga jezika ne bomo pozabili, gojili ga bomo, kjerkoli bomo živeli.

Ta mesec so se oglasili naši slov. gđc. učiteljici Kunojevi iz Little Falls New York. Čudili smo se, kako lepo je bilo pisano pismo. Pred kratkim pa je pisal Jaki Okorn iz Brooklyna in prosil, naj bi pošiljali Zvon tudi njemu, ker se v družini trije bratje, ki ga bodo radi brali. - Ket vidite, je ta številka obširna, največ radi poročil iz romanja v Lemont, da bomo na ta način tudi mi proslavili lepi praznik Marijinoga Vnebovzetja.

V avgustovi številki prinašamo zanimiv preved osnaj. anjših ljudi na svetu. Ker opisuje vse to misijonar Martin Gušinde, smo ga uvrstili v Misijonski kotiček. Preved je oskrbel Jože Paternoci ki je letos graduiral na tukajšnji "High School" in sicer z odličnim uspehom.

V avgustovi številki smo začeli objavljati lepe lutkovne pravljice "Carovnik Kefendež", ki jo je pisal in risal prijatelj mladine iz Milwaukee, gotovo boste uganili kdo je Goričan.

"Kdo pa dela hišice v nebesih? Vprašali Janozek svoje nanice.

Marica molči in ne zna takej odgovoriti.

"Oh, nadaljuje Janozek: "Ali ne sv. Jožef saj je mizar?"

"Minnsotski Zvon" izdaja slov. mladina na Gilbertu in Pinavillu.

Ureja in riše: Franci Medvod

Tipka: Marjan Kosen